

Ο “πνευματικός εκπατρισμός” στη χριστιανική ζωή (Κυριακή Ε΄ Ματθαίου)

/ [Γνώμες](#)

Όταν κάποιος απομακρύνεται από την πατρίδα του με τη θέλησή του ή ορισμένες φορές χωρίς αυτή, τότε ομιλούμε για τον εκπατρισμό του ατόμου αυτού. Αναγκάζεται να εγκαταλείψει τη χώρα του προκειμένου να αναζητήσει καλύτερες συνθήκες διαβίωσης σε μια άλλη χώρα. Πόσοι Έλληνες κατά τον περασμένο αιώνα δεν άφησαν την πατρίδα τους για την εξεύρεση εργασίας σε μια προηγμένη χώρα της υψηλίου; Και μόνο μια επίσκεψή μας σε μια ελληνική κοινότητα της Αμερικής ή της Αυστραλίας αρκεί για να βεβαιωθούμε για

τον εκπατρισμό αυτών ή των προγόνων τους.

- **Γράφει ο Πρωτοπρ. Ιωάννης Γκιάφης, Πολιτικός Επιστήμονας-Θεολόγος - εφημ. Ι. Ν. Αγίου Χριστοφόρου Αγρινίου**

Βεβαίως συνέβη και το φαινόμενο του βίαιου εκπατρισμού των Ελλήνων από την πατρίδα που κατοικούσαν, μια μελανή σελίδα της ελληνικής ιστορίας. Κι εδώ ας θυμηθούμε τον ξεριζωμό των Ελλήνων της Μικράς Ασίας το 1922 από τη Σμύρνη. Ή αργότερα το 1964 την απέλαση των Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης από το Τουρκικό κράτος. Άρα ο εκπατρισμός μπορεί να συναντάται είτε με θετικό πρόσημο είτε με αρνητικό πρόσημο στην ανθρώπινη ιστορία.

Όμως γιατί να γίνεται μνεία στον “εκπατρισμό”; Το ερέθισμα μας δίνεται από το ευαγγελικό ανάγνωσμα της Κυριακής Ε’ Ματθαίου. Ειδικότερα ο ιερός ευαγγελιστής Ματθαίος σημειώνει ότι οι κάτοικοι των Γεργεσηνών παρακάλεσαν τον Χριστό “ὅπως μεταβῇ ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν.” (Ματθ. η’, 34). Συμβαίνει κάτι το παράλογο! Ενώ όλοι οι κάτοικοι των Γεργεσηνών γίνονται κοινωνοί του θαύματος του Κυρίου μας, της θεραπείας των δύο δαιμονιζόμενων, στο τέλος τον θερμοπαρακαλούν να φύγει μακριά τους. Όλοι τους γνώριζαν το δράμα αυτών των δύο πονεμένων υπάρξεων οι οποίοι δεν κατοικούσαν σε σπίτια, αλλά σε μνήματα. Και όλοι τους πληροφορούνται την θαυματουργική ενέργεια του Θεάνθρωπου προς τους δύο δαιμονιζόμενους, όταν τους απελευθερώνει από τα δαιμόνια. Όμως το θαύμα αυτό δεν στέκεται αφορμή για να τους μεταπείσει για την αληθινή ταυτότητα του Ιησού και τον διώχνουν μακριά τους. Οι Γαδαρηνοί λοιπόν “εκπατρίζουν” τον ίδιο τον Θεάνθρωπο από τη χώρα τους.

Ένας εκκλησιαστικός συγγραφέας, ο Ωριγένης, ερμηνεύοντας τη στάση αυτή των Γαδαρηνών, θα τους χαρακτηρίσει ως “αναίσθητους” και “άπιστους”. Από τη μία δεν αισθάνονται το μέγεθος της φιλανθρωπίας του Θεού απέναντι σ’ εκείνους τους δυστυχισμένους ανθρώπους. Δεν αποδίδουν στο θαυμαστό αυτό γεγονός την προσήκουσα σημασία. Δεν συγκινούνται απ’ το θαύμα και μένουν εντελώς αμέτοχοι απ’ αυτό. Και από την άλλη πλευρά δεν πιστεύουν στον Θεάνθρωπο Κύριο, τη στιγμή που κατορθώνει κάτι το ακατόρθωτο για τον άνθρωπο, την εκδίωξη των δαιμονίων. Αντί να κυριεύονται από πίστη προς το πρόσωπό Του, μέσα τους κυριαρχεί ο φόβος προς Αυτόν. Επομένως η συμπεριφορά τους είναι ανάρμοστη και αχάριστη έναντι του Μεγάλου Ευεργέτη Χριστού.

Θα αποτελούσε βεβαίως παράλειψη να μην προστεθεί ότι κινούνται συμφεροντολογικά.

Η χώρα τους στηρίζονταν στην χοιροτροφία. Ενώ οι χοίροι θεωρούνταν ακάθαρτα

ζώα από τους Ιουδαίους, τους Άραβες και τους Αιγύπτιους, αντίθετα από τους εθνικούς χρησιμοποιούνταν προς βρώση. Οι κάτοικοι δε των Γεργεσηνών ήταν στην πλειοψηφία τους εθνικοί και η χοιροτροφία τους απέδιδε πολλά έσοδα. Με το πνιγμό των χοίρων που προκάλεσε ο ίδιος ο Χριστός, ζημιώθηκαν οικονομικά. Γι' αυτό αναγκάζονται από φόβο να τον διώξουν μην τυχόν και στο μέλλον τους βλάψει αντίστοιχα. Άρα ένας άλλος λόγος “εκπατρισμού” του Κυρίου από μέρους των κατοίκων είναι η προσβολή του συμφέροντός τους.

Και αυτός ο τρόπος αντιμετώπισης του Κυρίου μας ίσως επαναλαμβάνεται και στο σημερινό γίγνεσθαι. Πόσοι δεν επιζητούμε τον Χριστό στη ζωή μας και τον διώχνουμε μακριά με τις ανίερές πράξεις μας; Πόσοι δεν αποδεχόμαστε το Ευαγγέλιο Του και φθάνουμε στο σημείο της διακωμώδησής του ως κάτι το παρωχημένο στο σήμερα; Πόσοι δεν ακολουθούμε τη ζωή Του, παρά επιλέγουμε την κοσμική ζωή στην οποία πρυτανεύει η πονηριά, η κακία και η αδικία; Πόσοι δεν Τον δεχόμαστε ως Κύριο του κόσμου και της ιστορίας παρά εγκλωβιζόμαστε σε ανθρώπινες εξουσίες και ανθρώπινα συστήματα; Πόσοι δεν Τον αρνούμαστε στην καθημερινότητά μας, όταν συμβιβάζομαστε με το ψεύδος, την αναλήθεια και τη διαβολή; Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός είναι όχι παρών, αλλά απών από τη ζωή μας και την ύπαρξή μας.

Έπειτα η στάση τους να διώξουν τον Κύριο υποδηλώνει την αγάπη των κατοίκων των Γεργεσηνών για τους χοίρους. Πόσοι αλήθεια σήμερα μπροστά στο συμφέρον θυσιάζουν ακόμη και οποιαδήποτε πνευματική αξία; Πόσοι δεν είναι δεμένοι με την ύλη και λησμονούν την ψυχή; Για να συμπληρώσει ο άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς: “Πόσοι είναι σήμερα εκείνοι απ’ αυτούς που κάνουν το σταυρό τους, αλλά πολύ σύντομα θα μπορούσαν να σκοτώσουν δύο ανθρώπους, αν η πράξη τους αυτή θα τους χάριζε δυο χιλιάδες χοίρους;” Όλα λοιπόν θυσιάζονται στο βωμό του συμφέροντος και της ύλης. Γι' αυτό ο χριστιανός οφείλει να ριζώσει μέσα του την αγάπη του για τον Χριστό και να μην αφήσει κανέναν να την ξεριζώσει.

Ο Κύριος πάντοτε στέκεται μπροστά στην πόρτα της καρδιάς μας και την χτυπάει, περιμένοντας εμείς να την ανοίξουμε. Κανέναν δεν αποκλείει από το σχέδιο της Θείας Οικονομίας. Ωφείλουμε να συνειδητοποιήσουμε αυτό που διαρκώς τόνιζε ο άγιος Πορφύριος ο Κausοκαλυβίτης: “Ο Χριστός είναι το παν!” Ας Τον έχουμε παντοτινό ένοικο στην καρδιά μας και παντοτινό κυβερνήτη στη ζωή μας! Αμήν!